

Naše ime je P O B E D A

Iako obožavam pisanje, nikada stranice nisam posvetila sebi i svojim osećanjima. Najteže je govoriti o svojoj mucu, pisati o tome, obnavljati sećanja i na taj način ponovo proživljavati određene situacije. Kao mala večito sam sebi postavljala pitanja: "Zašto baš JA? Kako bi moj život izgledao da nemam dijabet, da sam kao druga deca?"

To je trajalo sve dok nisam porasla dovoljno da shvatim da ja nisam ni drugačija, ni bolesna, već da se nalazim samo u određenom stanju koje me ne sprečava da vodim apsolutno normalan život. Naučila sam da živim zdravije i opreznije kada samo pomislim sa kakvim mukama opakih bolesti nose ljudi, zadovoljna sam što je moj problem samo šećer. Svi mi možemo okrivljavati druge, zamišljati kako bi naš život sasvim drugačije izgledao da nemamo dijabetes, ali nema nikakvog smisla: to nam se već desilo i tačka. Počev od tog trenutka moramo zaboraviti strah koji je bolest izazvala i pristupiti večitoj borbi. Neko ima punu podršku porodice i prijatelja, ali i oni koji ne nailaze na razumevanje moraju dalje. Onoga trenutka kada oseće želju i volju za borbom iako su sami, tog trenutka - upoznaće HRABROST. Prirodno je da se u određenim trenucima oseći strepnja ili nemoć, bojiš se - dokaz je da voliš život i da ti je stalo do njega. Dostojanstveno treba prihvatiti svaku bitku, jer sve uključujući i one koje gubimo služe da nas nečemu nauče, a naša snaga leži u moći naših odluka i neodustajanja. Sav optimizam koji nosim u sebi, nije odjednom nastao. Godine iskustva su od mene učinile jaku osobu. Naravno, bilo je trenutaka poraza, očajanja, strahovanja. Bilo je osećaja da stojim u mestu i ne znam kako dalje, ali uvek sam nalazila načina da nastavi svojim putem.

Ponekad, u dugim noćima, kada san ne dolazi na oči, a na radiju balade koje pogađaju, iz početka pođem kroz svoju priču i priznajem - zaplačem nad svojom sudbinom i sudbinom svojih drugara. Ali to prođe, to su samo momenti mladalačkog srca...

Dok sam bila mlađa, u trenucima kada sam se budila malaksala i nemoćna da ustanem iz kreveta i pomognem sebi, želela sam samo da se već jednom završi. Ali tada bi se završilo i sve sjajno i lepo što nosi život. I shvatam, svi možemo da izaberemo - DA ŽIVIMO ILI DA UMREMO! Ja sam izabrala da živim i da sa osmehom i da uvek visoko podignute glave krupnim koracima grabim napred, što brže i što dalje. Mogu ja to, jer živim u moru pravih prijateljstava, ljubavi, vere, slobode i nade! Zanimljivo je da se i posle toliko godina nadam: kažu da ona nikad ne nestaje. Kao što jedna lasta ne čini proleće već samo najavljuje dolazak svog jata tako ni moja vera ne znači izlečenje već nagoveštava čitavu gardu mojih prijatelja koji se nadaju, mole, veruju zajedno sa mom u bolje sutra. Oni i ja to kao jedno telo i jedna duša, kao jedan ratnik koji je svestan onoga za šta sa vredno boriti. Ne ulazimo u beznačajne bitke i nikada ne gubimo vreme za obična izazivanja. Jedan ratnik prihvati poraz, ne odnosi se prema njemu ravnodušno niti pokušava da ga preokrene u pobedu. On olizuje svoje rane, započinje sve iznova, jer je svestan da je rat sazdan od mnogih bitaka i uvek ide napred!

♥BEBICA♥, 17godina, Pančevo

Kampovi - ono što nas spaja i čini jednim

Prošlo je dosta godina kako sam prvi put ušla u autobus koji je vozio na Taru. Ipak, svega se savršeno sećam kao da je juče bilo... Aprila 1997. godine kada mi je bilo svega sedam godina, postavljena mi je dijagnoza - Diabetes mellitus tip 1. Kako to obično biva, nastupili su dani očaja, panike, neprihvatanja istine. Tada nisam bila svesna situacije u kojoj sam se našla i samo sam želela da odem kuci. Te iste godine po prvi put je bio organizovan Letnji kamp za decu obolelu od šećerne bolesti. Priznajem da mi se nije išlo, ali roditelji su me ubedili i zajedno samnom pošao je četiri godine stariji brat. Zbunjeno sam gledala oko sebe, strahujući jer nikoga nisam poznavala. Ubrzo sam shvatila da su to sve dobri i prijatni ljudi koji žele meni i drugoj deci da pomognu, učeći sa nama, razgovarajući i bodreći nas. Sećam se da smo te prve godine proslavljali jednom najstarijem dečku rođendan, a da sam ja kao najmlađi član dobila poklon koji i danas čuvam.

Svi su me lepo prihvatili - doktori, sestre, i oni stariji, i malo mlađi... Bila sam presrećna jer sam bila deo tima, trudila sam se da poput odraslih pešačim po 10 km i više, da igram u diskoteci, a potom spretno radim zahtevne vežbe našeg prvog trenera Miloša.

Najlepše sam se osećala kada sam izabrana u sastav žirija, da ocenjujem maskenbal. Nezaboravno je bilo okupljanje oko logorske vatre uoči polaska kući. Vratila sam se sa ispunjenom sveskom novih adresa i telefona, puna utisaka i sa ogromnom željom da i naredne godine idem. 1998. godine smo ponovo otputovali na Mitrovac na Tari, i bas kao i prethodnog puta nastavila sam da se obučavam o svojoj bolesti, da se bavim pešačenjem i raznim vidovima fizičke aktivnosti, da obnavljam stara i sklapam nova prijateljstva.

1999. godina je bila godina rata i strahovanja i naš kamp nije organizovan, ali zato 2000. smo bili na Kopaoniku, a sledeće dve godine na Gocu. Hotel "Moravicu" u Soko Banji zauzeli smo jula 2003. godine. 2004. godine Mitrovac na Tari, jedini kamp koji sam propustila zbog prijemnog ispita i upisa u srednju školu. 2005. godine sam se ponovo našla u kampu organizovanom u Mitrovcu na Tari, i sve uspomene su oživele. Tara je deo mene, deo moje ličnosti. Znam svaki njen brežuljak, proplanak i livadu... I drugi moji prijatelji se poistovećuju sa njom i insistiraju da je ne menjamo, da ona svako leto bude naše odredište. Ove 2006. godine smo bili na Zlataru, počela sam kao najmlađi član, a sada se ubrajam među najstarije. Ponosna sam što sam najčešći posetilac kampova. Već prvih godina sam dobro izučila dijabetes i njegove posledice, ali nastavila sam da idem iz godine u godinu i usavršavam stečeno znanje. Svaki put saznam još nešto, upoznam nove ljude, čujem drugačija iskustva. Lepo je znati da ste tu svi zajedno sa istim problemom. Znaš da te svi ti ljudi oko tebe savršeno shvataju i spremni su da te u svakom trenutku saslušaju i posavetuju. Lekari nisu samo lekari, oni su i pedagozi, koji te motivišu da ideš dalje, sestre su uz nas 24 sata, tu je i psiholog, trener, organizatori - Novo Nordisk, Adoc i mnogi drugi. Svako sa puno topline obavlja svoj deo zadatka, na prvom mestu svako od njih je onaj pravi, iskreni i neiskvareni čovek sa životnim ili karijerskim iskustvom zvani - dijabet. Za sve ove godine, baš zahvaljujući učestvovanju na kampu sam stekla toliko samostalnosti da danas sa svojih 17 godina na dijabetes gledam kao na najboljeg prijatelja koji je stalno uz mene i ukoliko ja poštujem njegova pravila on mi uzvraća dobrim rezultatima, ali zna da bude ljut kada se ja malo više opustim. Preporučila bih svima da pođu na kamp i uče s timovima ljudi o tri saveznika u dijabetesu: ISHRANI, FIZIČKOJ AKTIVNOSTI, TERAPIJI. Pored toga, osamostaliće se i uz mnogo vršnjaka lakše prihvatiti svoje stanje. Kroz moj život prošlo je dosta poznanstava i drugarstva, ostalo ih je malo, a da su iskrena i prava, ali zato

sa sigurnošću tvrdim da prijateljstva sklopljena na kampu jesu prijateljstva za čitav život. Kampovi su nešto sto nas spaja i čini jednom zreloom, sigurnom osobom.

KAMPOVI SU NEŠTO STO NAS NE ZABORAVLJA, VEĆ OSTAJE U SRCU ZAUVEK!

♥Dushicaa♥, Pančevo